

Podniesione zarzuty: zdaniem strony skarżącej zaskarżona decyzja narusza art. 8 i 9 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 ze względu na dokonanie przez Izbę Odwoławczą mylnej oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd oraz mylnej oceny podobieństwa zakwestionowanego znaku towarowego.

Skarga wniesiona w dniu 22 października 2010 r. — RTI i Elettronica Industriale przeciwko Komisji

(Sprawa T-506/10)

(2010/C 346/109)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Reti Televisive Italiane SpA (RTI) i Elettronica Industriale SpA (Lissonne, Włochy) (przedstawiciele: J.F. Bellis i S. Bariatti, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżące żądają stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2010) 4976 wersja ostateczna z dnia 20 lipca 2010 r. zmieniającej zastosowanie zobowiązań załączonych do decyzji uznającej koncentrację, dzięki której New Corporation Limited („Newscorp”) przejęła całkowitą kontrolę nad spółkami płatnej Telepiù SpA i Stream SpA, za zgodną ze wspólnym rynkiem i porozumieniem EOG, z zastrzeżeniem pełnego wywiązania się przez Newscorp ze zobowiązań przewidzianych w załączniku do tej decyzji (sprawa COMP/M.2876 — Newscorp/Telepiù) ⁽¹⁾.

Na poparcie swojego żądania skarżące podnoszą trzy zarzuty.

Po pierwsze wskazują, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, stwierdzając, że od czasu wydania decyzji z dnia 2 kwietnia 2003 r. („decyzji zatwierdzającej”) warunki na włoskim rynku płatnej telewizji zmieniły się w takim stopniu, iż możliwe stało się wyrażenie zgody na dokonanie rewizji zobowiązań załączonych do decyzji zatwierdzającej, a w konsekwencji niewłaściwie zastosowała komunikat w sprawie środków zaradczych i art. 8 ust. 2 rozporządzenia w sprawie kontroli koncentracji ⁽²⁾. Skarżące uważają, że oczywiste jest, iż sytuacja rynkowa, na podstawie której w 2003 r. zobowiązania zostały przyjęte, nie uległa ani istotnej, ani trwałej zmianie. W szczególności Sky Italia, włoska spółka zależna Newscorp, w dalszym ciągu zajmuje bardzo silną pozycję dominującą na włoskim rynku płatnej telewizji.

Po drugie skarżące podnoszą, iż Komisja naruszyła prawo, popełniła oczywisty błąd w ocenie i naruszyła zasadę proporcjonalności poprzez uwzględnienie wniosku Sky Italia o dokonanie rewizji zobowiązań oraz poprzez zaakceptowanie zapro-

ponowanych przez Newscorp nowych zobowiązań w oparciu o założenie, że brak możliwości ubiegania się przez Sky Italia o przydział zasobów cyfrowej telewizji naziemnej w mającym się odbyć w najbliższych miesiącach we Włoszech postępowaniu selekcyjnym uniemożliwiłyby Sky Italia działanie w sektorze telewizji ogólnodostępnej. W rzeczywistości Sky Italia działa już we włoskim sektorze telewizji ogólnodostępnej i ma dostęp do zasobów naziemnego nadawania cyfrowego programów telewizyjnych nawet bez udziału w postępowaniu selekcyjnym.

Po trzecie skarżące twierdzą, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie i naruszyła prawo, ponieważ wydała zaskarżoną decyzję i uwzględniła wniosek Sky Italia o dokonanie rewizji zobowiązań, pomimo iż, jak wynika z badania rynku przeprowadzonego w trakcie postępowania administracyjnego, większość stron — włączając włoski organ ochrony konkurencji i włoski organ regulacji komunikacji — wyraziła poważne zaniepokojenie wpływem zaproponowanej rewizji na rynek płatnej telewizji we Włoszech.

⁽¹⁾ JO 2004 L 110, s. 73

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Dz.U 2004 L 24, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 19 października 2010 r. — Seba Diş Tıicaret ve Nakliyat przeciwko OHIM — von Eicken (SEBA TRADITION ESTABLISHED 193220 FILTER)

(Sprawa T-508/10)

(2010/C 346/110)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Seba Diş Tıicaret ve Nakliyat A.S. (Stambuł, Turcja) (przedstawiciel: adwokat H. Wilde)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Johann Wilhelm von Eicken GmbH (Lubeka, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 18 sierpnia 2010 r. w sprawie R 0559/2009-4;
- obciążenie pozwanego kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: Kolorowy graficzny znak towarowy, zawierający elementy słowne „ESTABLISHED 1932 SEBA TRADITION” dla towarów z klasy 34

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Strona skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Johann Wilhelm von Eicken GmbH

Prawo ze znaku towarowego przysługujące stronie wnoszącej o unieważnienie: Zarejestrowany w Niemczech graficzny znak towarowy zawierający elementy słowne „ESTABLISHED 1770 JOHANN WILHELM VON EICKEN TRADITION” dla towarów z klasy 34.

Decyzja Wydziału Unieważnień: Uwzględnienie wniosku

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 ⁽¹⁾, ponieważ w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 20 października 2010 r. — Manufacturing Support & Procurement Kala Naft przeciwko Radzie

(Sprawa T-509/10)

(2010/C 346/111)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Manufacturing Support & Procurement Kala Naft Co., Tehran (Teheran, Iran) (przedstawiciele: F. Esclatine i S. Perrotet, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady z dnia 26 lipca 2010 r.;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady nr 668/2010 z dnia 26 lipca 2010 r. w całości;
- obciążenie Rady całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca będąca spółką handlową prowadzącą działalność w dziedzinie przemysłu naftowego wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2010/413/WPZiB ⁽¹⁾ i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 668/2010 w sprawie wdrożenia art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 423/2007 ⁽²⁾ dotyczącego środków ograniczających wobec Iranu w celu niedopuszczenia do rozprzestrzeniania broni jądrowej, w zakresie w jakim nazwa skarżącej umieszczona jest w wykazie osób, podmiotów i

jednostek, których środki finansowe i zasoby gospodarcze zostały na podstawie tego przepisu zamrożone.

W uzasadnieniu skarżąca podnosi osiem zarzutów dotyczących:

- naruszenia obowiązku uzasadnienia, ponieważ Rada oparła się na niejasnych, nieprecyzyjnych i niemożliwych do sprawdzenia okolicznościach;
- naruszenia praw podstawowych skarżącej, w zakresie w jakim i) skarżąca była zobowiązana w celu obrony do przedstawienia dowodu negatywnego na to, że nie przyczyniła się do rozwoju irańskiego programu jądrowego ii) skarżącej przysługiwał bardzo krótki termin na przedstawienie wniosku o ponowne zbadanie oraz iii) skarżąca była pozbawiona przysługującego jej prawa do skutecznej ochrony sądowej i prawa własności z uwagi na to, iż skarżąca nie miała dostępu do informacji znajdujących się w aktach jej sprawy;
- braku kompetencji, ze względu to, że Rada była kompetentna tylko do przyjęcia środków dodatkowych do rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1929 (2010); tymczasem rezolucja ta nie stanowi żadnego środka dotyczącego przemysłu naftowego;
- nadużycia władzy, ponieważ zaskarżona decyzja hamuje wszystkie operacje wykonywane przez skarżącą na terytorium Unii Europejskiej, w tym zakup nieistotnego sprzętu wykraczając w ten sposób poza to, co przewidziano w art. 4 zaskarżonej decyzji;
- naruszenia prawa, ponieważ wprowadzenie do obrotu produktów podwójnego zastosowania nie może uzasadnić środka w postaci zamrożenia funduszy danej jednostki, gdyż owa jednostka nie przyczynia się w rzeczywistości do rozwoju irańskiego programu jądrowego;
- istotnej nieprawidłowości ustaleń faktycznych ze względu na to, że skarżąca nie zakupiła żadnych towarów, które mogą dotyczyć irańskiego programu jądrowego;
- oczywistego błędu w ocenie ze względu na to, że ograniczenia prawa własności skarżącej i jej prawa do prowadzenia działalności gospodarczej nie są uzasadnione żadnym interesem ogólnym i są nieproporcjonalne do zamierzonego celu;
- brak podstawy prawnej dla zaskarżonego rozporządzenia w konsekwencji stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylająca wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 195, s. 39).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 668/2010 z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie wdrożenia art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 423/2007 dotyczącego środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 195, s. 25).